

сприяють ефективному захисту прав людини та зміцненню верховенства права. Чесність і непідкупність – це не декларативні цінності, а реальна юридична категорія, за порушення якої настає правова та дисциплінарна відповідальність. Без цих якостей суддя не здатен належно виконувати функції правосуддя.

Суддя, який дотримується цих принципів, не лише виконує вимоги законодавства, а й утворює високий стандарт професійної поведінки, стає прикладом для правничої спільноти та суспільства загалом. У контексті судової реформи України чесність та непідкупність повинні залишатися безкомпромісними вимогами, від яких залежить майбутнє національної юстиції.

Список використаних джерел

1. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>

2. Бангалорські принципи поведінки суддів від 19 травня 2006 року. Резолюція Економічної та Соціальної Ради ООН 27.07.2006. № 2006/23. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_j67#Text

3. Про дисциплінарну відповідальність суддів: Висновок Консультативної ради європейських суддів (КРЕС) № 27, 2024. URL: <https://vkksu.gov.ua/page/vysnovky-konsultatyvnoyi-rady-yevropeyskyh-suddiv-ccje>

4. Постанова Великої палати Верховного Суду від 03 липня 2025 року у справі № 990SCGC/14/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/128812951>

Крикун Сергій Вікторович,

здобувач Національної академії внутрішніх справ

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ УПОВНОВАЖЕНИХ СУБ'ЄКТІВ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ВЧИНЕННЯМ ЗЛОЧИНУ

Своєчасне виявлення та розслідування кримінальних правопорушень досягається шляхом поєднання зусиль усіх органів та підрозділів Національної поліції, забезпечення належного рівня їх взаємодії відповідно до вимог законодавства [1, с. 283]. Науковому дослідженню різних аспектів проблем взаємодії правоохоронних органів в процесі протидії злочинності була приділена увага багатьма вченими, такими як: С.В. Албул, О.М. Бандурка, В.В. Дараган, Д.Й. Никифорчук, М.А. Погорецький, В.В. Поливода, І.В. Потайчук, О.С. Тарасенко, Г.К. Тетерятник, Д.М. Цехан, С.С. Чернявський,

Ю.М. Черноус, В.В. Шендрик, І.Р. Шинкаренко та інші. Разом із тим, сучасний стан взаємодії уповноважених суб'єктів під час проведення контролю за вчиненням злочину потребує вдосконалення.

Під взаємодією слід розуміти об'єднання сил, засобів і методів кожного підрозділу, спрямоване на успішне досягнення загальної мети і яке є загально визнаним принципом організації та здійснення боротьби зі злочинністю як у цілому, так і в рамках конкретного кримінального провадження [3, с. 201; 7, с. 86]. Взаємодія – це певний вид взаємозв'язку суб'єктів, які вирішують єдині або взаємопов'язані завдання. Цей взаємозв'язок є діловим співробітництвом, яке проявляється в їхній сумісній чи узгодженій діяльності суб'єктів. Таким чином, сутність взаємодії – це взаємозв'язок суб'єктів розкриття та розслідування злочинів [2, с. 13].

Аналізуючи питання організації взаємодії суб'єктів під час проведення контролю за вчиненням злочину, слід зазначити, що напрями взаємодії органів і підрозділів Національної поліції у протидії кримінальним правопорушенням детально регламентовані у законодавчих та відомчих нормативно-правових актах. Так ст. 5 Закону України «Про Національну поліцію», яка має назву «Взаємодія поліції з органами державної влади та органами місцевого самоврядування», закріплює, що поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку та іншими органами державної влади, а також органами місцевого самоврядування відповідно до закону та інших нормативно-правових актів [5]. Положення ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» закріплюють, що підрозділи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, зобов'язані здійснювати взаємодію між собою та з іншими правоохоронними органами з метою швидкого і повного розкриття злочинів та викриття винних [6]. У свою чергу, Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затверджена наказом МВС України від 07 липня 2017 р. № 575, закріплює, що основним завданням взаємодії слідчих підрозділів органів Національної поліції України з іншими структурними підрозділами апарату центрального органу управління поліцією, міжрегіональними територіальними органами Національної поліції та їх територіальними (відокремленими) підрозділами є запобігання кримінальним правопорушенням, їх виявлення та розслідування, притягнення до встановленої законодавством відповідальності осіб, які їх учинили, відшкодування завданої кримінальними правопорушеннями шкоди, відновлення порушених прав

та інтересів фізичних і юридичних осіб. При цьому, у вказаному нормативному акті вказано, що швидке та повне розслідування і розкриття кримінальних правопорушень досягається шляхом поєднання зусиль усіх органів та підрозділів поліції, забезпечення належного рівня їх взаємодії відповідно до вимог законодавства щодо отримання, збирання, накопичення та використання інформації про осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, а також про події і факти, які можуть сприяти їх розслідуванню і розкриттю, що є невід'ємним завданням для всіх працівників поліції [4].

Контроль за вчиненням злочину, у всіх своїх формах – контрольована поставка, контрольована та оперативна закупка, спеціальний слідчий експеримент, імітування обстановки злочину, – є складною, комплексною, багатосуб'єктною негласною слідчою (розшуковою) дією. Багато в чому результативність проведення контролю за вчиненням злочину залежить саме від якісно організованої взаємодії уповноважених суб'єктів. За нашим переконанням, взаємодія суб'єктів під час проведення контролю за вчиненням злочину – це нормативно врегульована, узгоджена за метою, завданнями, місцем і часом спільна діяльність уповноважених суб'єктів, яка на підставах комплексного використання можливостей, сил, засобів і заходів забезпечує реалізацію завдань проведення контролю за вчиненням злочину.

На сьогодні проблемними аспектами у взаємодії уповноважених суб'єктів під час проведення контролю за вчиненням злочину є: відсутність узгоджених дій між різними органами та підрозділами Національної поліції України під час проведення контролю за вчиненням злочину; наявність у нормативно-правових актах, метою яких є врегулювання вказаного процесу, «прогалін» або відсутність нормативно-правових актів, які визначають єдину тактику проведення окремих форм контролю за вчиненням злочину; часта зміна учасників проведення контролю за вчиненням злочину; нерозуміння кожним окремим суб'єктом внутрішньої взаємодії свого «місця» під час проведення контролю за вчиненням злочину; відмова працівників прокуратури погоджувати проведення відповідних заходів в межах оперативно-розшукових справ; відмова слідчих суддів надавати ухвали на проведення відповідних заходів в межах оперативно-розшукових справ; формальне зобов'язання з боку прокуратури та суду проводити контроль за вчиненням злочину виключно в рамках кримінального провадження. Крім цього, практика проведення різних форм контролю за вчиненням злочину доволі часто стикається з

проблемними аспектами щодо нормативного узгодження на міждержавному рівні. Це пов'язано з різними підходами до означених питань у законодавстві України та зарубіжних держав.

З метою вдосконалення взаємодії уповноважених суб'єктів під час проведення контролю за вчиненням злочину, вважаємо за доцільне запропонувати наступні заходи: розроблення нормативно-правових актів, які визначають єдину тактику проведення окремих форм контролю за вчиненням злочину; створення спеціалізованих груп для проведення контролю за вчиненням злочину; налагодження постійної координації між різними органами та підрозділами Національної поліції України під час проведення контролю за вчиненням злочину.

Список використаних джерел

1. Албул С. В. Інформаційне забезпечення боротьби з організованою злочинною діяльністю, пов'язаною з незаконним обігом зброї в умовах воєнного стану. *Експертне забезпечення розслідування організованої злочинності: міжнародний досвід та національна практика* : збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 27 листопада 2025 р.). Одеса : Національний університет «Одеська юридична академія», 2025. С. 282–286.

2. Албул С. В. Оперативно-розшукова діяльність: сучасні доктринальні та праксеологічні концепти. *Воєнний стан: теоретико-праксеологічні проблеми юриспруденції* : колективна монографія. Lviv-Toruń : Liha-Pres, 2024. С. 1–24.

3. Негласні слідчі (розшукові) дії: навчальний посібник / С. В. Албул, С. А. Дроботов, Г. І. Масяйкін та ін.; за заг. ред. С. А. Дроботова. Київ : Вістка, 2022. 470 с.

4. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : наказ МВС України від 07.07.2017 № 575. Київ : МВС України, 2012. 42 с.

5. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>

6. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII із змін. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>

7. Розслідування окремих видів кримінальних правопорушень : навчальний посібник / В. В. Пяковський, С. С. Чернявський, П. Є. Антонюк та ін. ; за загальною редакцією В.В. Пяковського. Київ : 7БЦ, 2022. 256 с.